

РЕШЕНИЕ

№ 890

гр. ***, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ***, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Сузана Ем. Полизоева

при участието на секретаря Снежина Ив. Димитрова
като разгледа докладваното от Сузана Ем. Полизоева Гражданско дело № 20223230101773 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба подадена от лицата Н. Д. Б., с ЕГН *****, Б. С. Б., с ЕГН ***** и Б. С. Б., с ЕГН ***** и тримата с постоянен адрес гр. ***, ул. "****" № ***, чрез адвокат Г. И. от ДАК **срещу** Д. Ю. Ю., с ЕГН ***** и Г. Д. Ю., с ЕГН ***** - двамата с постоянен адрес гр. ***, ул. "****" 12 лично и като съдружници в „ ****" СД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. "****" 12 и с правно основание чл. 200 КТ.

Ишците сочат, че са наследници на С. Б., който приживе бил в трудово правоотношение с „****" СД, с ЕИК *** и със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. "****" № 12, с управители Д. Ю. Ю. и Г. Д. Ю., по силата на трудов договор № 004 от 05.03.2019 г..

Навеждат, че около 4 часа /сутринта/ на 19.06.2019 г., наследодателят им, С. Б., след две денонощия пътуване, влязъл на територията на Р.България през ГПП Дуранкулак, като се завръщал от дълго и изморително пътуване, а именно - екскурзия в чужбина-Полша, на която екскурзия бил един от шофьорите, като закарал с автобуса екскурзиантите до гр. ***, където те слезли, а той продължил с автобуса за гр. ***. Твърди се че същият позвънил на синът си, Б. за да го посрещне в гр. ***, защото бил доста изморен и това се случило около 5,10 ч., когато се обадил работодателят му и му разпоредил да остави автобуса, с който е пътувал до сега и да го смени с друг автобус, а именно: марка „****" ТХ***ХН и да отиде да му помогне, защото той бил закъсал до с. ***, обл. *** с друг управляван от управителя автобус.

Твърди се в исковата молба, че именно поради това, че бил много изморен, наследодателят им помолил сина си Б. да го придружи и около 6,00 ч., на около два километра от с.***, обл.***, поради преумора, наследодателят им загубил контрол над управлението на автобуса и се ударил в крайпътно дърво. Твърди се че в следствие на пътно транспортното произшествие същият получил вътрешни наранявания и бил приет по спешност в МБАЛ *** , където му били направени две операции. Твърди се че в следствие бил получил усложнения и по желание на ищците, наследодателят им бил изписан и приведен в болница в Р.Турция, където въпреки проведеното лечение на 09.08.2019 г. бил починал.

Твърди се също така, че на 25.10.2019 г. наследниците-ищци сезирали НОИ-ТП *** за станалата трудова злополука. Твърди се че към онзи момент не било постъпвало уведомление от работодателя. Сочи се че от НОИ-ТП *** било издадено Разпореждане № *** от 29.11.2019 г., което приема случилото се за трудова злополука по чл.55, ал. 1 от КСО, същото не е обжалвано и е влязло в сила.

Ищците твърдят, че в периода на лечението на техния наследодател са направили разходи за предписани лекарства в размер на 1247,48 лв. и такса за престой в болницата в гр. *** в размер на 58 лв., както и са заплатили превоза му с частна линейка от гр.*** до Турция в размер на 6000 лв, както и че след неговата смърт изпаднали в тежко психическо състояние. Чувства ли неговата липса, любов, топлина и загриженост. Твърди се че той е бил тяхната упора и подкрепа.

Ищците твърдят, че освен емоционални страдания, без него изпитват и затруднения в издръжката на семейството, тъй като само майката работила, а малко преди злополуката купили къща, със заем, за чието погасяване след неговата загуба се затруднявали. Именно това създавало у тях допълнително напрежение и несигурност за бъдещето им преживяване.

За претърпените болки и страдания от загубата на наследодателя си ищците претендират да се репарират, както следва: на първата ищца в размер на 100 000 лв., а на вторият и третият в размер на по 50 000 лв. за всеки.

По този начин ищците мотивирали правния си интерес от предявяване на граждански иск срещу „***“ СД , с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. *** ул." ***" №12 , с управители Д. Ю. Ю. и Г. Д. Ю., във връзка с което било образувано гр. дело № 105 по описа на ДРС за 2020 г.. Соченото делото е приключило със споразумение, одобрена от ДРС, по силата на което ищците са обезщетени за имуществени и неимуществени вреди за тримата в общ размер на 50 000 лв., което поради неизплащане от ответното дружество ищците образували изпълнително дело № 338 / 2022 г. по описа на ЧСИ Л № ***, с район на дейност ДОС, по повод което установили, че длъжника умишлено е отчуждил автобус марка „*** № ТХ***АТ и няма друго имущество , с

което да удовлетворят вземанията си.

В настоящото производство, ищците твърдят че: *правният им интерес от завеждането на същото срещу съдружниците е именно поради това, че съдружниците в събирателното дружество са неограничено отговорни за задълженията му, поради което предявяват претенцията си спрямо: Д. Ю. Ю., с ЕГН ***** и Г. Д. Ю., с ЕГН *****-двамата с постоянен адрес гр. ***, ул. "****" *** солидарно, да заплатят обезщетение в размер на 50 000 /петдесет хиляди/ лева, представляващи неимуществени вреди, за претърпените болки и страдания от смъртта на техния общ наследодател С. Б., ведно със законната лихва от датата на злополуката до плащането на задължението.*

В тази връзка се иска от съда да постанови решение, с което осъди Д. Ю. Ю., с ЕГН ***** и Г. Д. Ю., с ЕГН ***** - двамата с постоянен адрес гр.***, ул."****" 12 солидарно да заплатят на ищците обезщетение в размер на 50 000 /петдесет хиляди/ лева /общо за тримата /, представляващи неимуществени вреди, за претърпените болки и страдания следствие от смъртта на техния общ наследодател, С. Б., ведно със законната лихва от датата на злополуката до плащането до задължението,

Прави се искане за присъждане на сторените по делото разноски – съдебни и деловодни разноски, в това число и адвокатския хонорар за всеки от ищците съобразно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения във връзка с чл.78, ал. 1 от ГПК и чл.38 ЗА.

В законоустановеният срок ответното дружество, чрез надлежно упълномощен пълномощник, депозира отговор, в което становище:

Ответниците не оспорват твърдението, че С. Б. е бил в трудови правоотношения с „***“ СД и че по силата на трудов договор № 004 от 05.03.2019 г. е изпълнявал длъжността “шофьор“.

Ответниците не оспорват, че сутринта на 19.06.2019 г. С. Б. е претърпял ПТП, в следствие на което е получил телесни увреждания, както и че след катастрофата, наследодателят на ищците е бил хоспитализиран и е претърпял две операции в МБАЛ ***.

Ответниците не оспорват твърдението, че двамата ответници са съдружници в СД „***“.

Ответниците не оспорват твърдяното с исковата молба обстоятелството, че по гр.д.№105/20 г. по описа на ДРС, 9 с-в, в което ответниците не са били конституирани като главна и/или като подпомагаща страна, приключило със споразумение, одобрено от съда, в което страните приели, че обезщетението за имуществени и неимуществени вреди е общо 50 000 лв. за тримата ищци.

Ответниците оспорват твърдението, че наследодателят на ищците е починал в резултат на вредите, причинени от пътно-транспортното произшествие по време на изпълнение на трудовите му функции, като

навеждат твърдение, че смъртта е настъпила в резултат на усложнения, причинени от транспортирането на пострадалия от гр.*** до гр.Одрин с линейка, като твърдят че същата не е специализирана да осъществява превоз на хора в тежко състояние и нуждаещи се от постоянна реанимация, както и от закъснялата хирургична интервенция, извършена в гр.Одрин, която е трябвало да бъде извършена в условията на неотложност в болницата в гр.***, където е бил хоспитализиран.

Ответниците оспорват твърдението, че работодателят е разпоредил на С. Б. непосредствено след приключване на международния превоз на пътници до Полша и обратно, да вземе автобус с рег.№ ТХ***ХН и да отиде до с.***, ***ка област. Навеждат твърдение, че такова разпореждане не е давано към С. Б., а той сам е проявил инициатива и по собствено желание, без знанието на работодателя е тръгнал към с.***. Твърдят също така, че такова разпореждане е дадено на друг работник в дружеството - М. Р.

Ответниците оспорват и размерът на неимуществените претенции като твърдят, че същите са завишени и не съответстват на справедливия размер, както и на действително преживените болки и страдания.

Ответниците твърдят, че те нямат качеството на работодател, тъй като съгл. § 1 от ДР на КТ, „работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение. В случая, трудовото правоотношение е възникнало по силата на трудов договор между наследодателя на ищите и СД „***“, т.е. събирателното дружество е работодател и като такъв отговаря по изричното разпореждане на чл.200 КТ имуществено за вреди от трудова злополука или професионална болест на работника или служителя. Сочи се, че съгл. чл.88 ТЗ по иск срещу дружеството, ищецът може да насочи иска си и срещу един или повече съдружници, каквито са ответниците, тъй като съдружниците отговарят солидарно и неограничено съгласно чл.76 ТЗ. Навеждат се доводи, че трудовото правоотношение е възникнало по силата на трудов договор между наследодателя на ищите и СД „***“, т.е. събирателното дружество е работодател и като такъв отговаря по изричното разпореждане на чл.200 КТ имуществено за вреди от трудова злополука или професионална болест на работника или служителя. Навеждат се доводи, че в случай че се приеме, че съдружниците отговарят солидарно заедно с дружеството за вреди от трудова злополука на основание чл.88 ТЗ, прави се извода, че такава отговорност носят и лица, които нямат качеството работодател, което определят като недопустимо с оглед на правната природа на отговорността като безвиновна и обективна съобразно качеството на работодател на лицето, чиято отговорност се ангажира. Наведат се доводи също така, че имуществената отговорност на работодателя при трудова злополука и професионално заболяване има специална уредба в Кодекса на труда, изключва приложение на общата

деликтна отговорност по ЗЗД, както и отговорността по ТЗ, която е специфична за търговските правоотношения, поради което се прави искане съдът да отхвърли иска изцяло като неоснователен, тъй като ответниците нямали качество на работодател.

Като алтернативно искане в случай, че съдът отхвърли иска на това основание, ответниците навеждат твърдение, че причина, за настъпване на фаталният изход е обстоятелството, че по инициатива на ишците по настоящия процес, пострадалото лице и техен наследодател е било транспортирано от болницата в гр.*** до гр.Одрин въпреки, че състоянието му не е позволявало. Сочи се че същият е изписан от болницата в гр.*** по желание на близките, като е подписана декларация от ишцата Н. Б. за отказ от лечение и се твърди, че в резултат на това са настъпили допълнителни усложнения в състоянието на пострадалия, тъй като в продължение на повече от 20 часа е бил в **извънболнична среда и без специализирана** медицинска помощ. Твърди се че преди отказа от лечение наследодателят им е бил в отделение по реанимация, където ежеминутно се следи състоянието му от апаратура и са се провеждали непрекъснато необходимите реанимационни мероприятия. Твърди се че транспортирането му е осъществено от превозвач „****“ ООД с линейка, която не е реанимационна, не е специализирана да осъществява превоз на хора в спешно и/или тежко състояние, бил е придружен от лекар - пулмолог, а не реаниматор и то само до границата с Република Турция, без координация между изпращащото и приемащото лечебно заведение. Навеждат се доводи, че фирма „****“ ООД не е регистрирана в публичния електронен регистър на обектите с обществено предназначение на РЗИ - *** реанимационна линейка/и, а с представената по гр.д.№105/20г. молба от 23.12.20г. от управителката на „****“ ООД се прави изявление, че дружеството не извършва спешен транспорт на спешни пациенти. Твърди се че с извеждането на С. Б. от болнична среда, в тежко състояние, транспортирането му до гр.Одрин без специализирана апаратура, ишците са допринесли за настъпването на усложнения в здравето му.

Сочи се че видно от Протокол за извършен преглед и аутопсия на труп от 10.08.19г. на Главна Републиканска прокуратура на Република Турция, не може да се установи категоричната причина за настъпване на смъртта на лицето. Съгласно заключението на лекарите, извършили аутопсията, категоричната причина може да се установи след хистопатологични и токсикологични изследвания.

Навеждат се доводи, че с ненавременното изписване по желание на ишците от болницата в гр.*** и транспортирането му до РТурция е допринесло до настъпване на смъртта на наследодателя, евентуално е съпричинило вредоносния резултат, поради което отговорността на работодателя не може да бъде ангажирана в претендирания размер.

В условия на евентуалност, считат че изключителна вина за трудовата злополука има наследодателят на ишците. Като се навеждат твърдение, че

видно от доказателствата, наследодателят на ищите бил проявил груба небрежност към изпълнение на трудовите му функции, тъй като не е изпълнил задължението си да съобрази всички обстоятелства, имащи значение за безопасността на движението. Твърди се че С. Б. не е положил минимална грижа за спазване правилата за движение по пътищата, с оглед на което е допринесъл за настъпване на вредата, като при управлението на автомобила не бил съобразил допустимата максимална скорост за автобуси, движещи се на извънградски път и не бил контролирал постоянно управляваното от него МПС. С това свое поведение бил допринесъл за настъпване на вредоносния резултат, като бил допуснал грубо нарушение на установените правила за движение по пътищата, сочи се че времето било ясно, пътя сух и на развеждаване, като се твърди че била нормална за тази част от денонощието видимостта, но въпреки това бил самокатастрофирал, тъй като с действията си бил нарушил правилата за движение по пътищата и по конкретно чл. 21 от Закона за движение по пътищата, като бил шофирал МПС със скорост над допустимата.

Сочи се че според постановлението за прекратяване на наказателното производство основната причина за произшествието била високата скорост на движение от 104,86 км.ч, несъобразена с конкретните условия, превишаваща била **за максимално допустимата в пътния участък, както и неупражняване на непрекъснат** контрол от водача върху движението на МПС, което определят като тежки нарушения на правилата за движение по пътищата, като се твърди, че самия той станал причина за пътнотранспортно произшествие, при което е пострадал работникът или служителът, и считат че съставлява груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ.

Правят се изводи, че дори при обективна отговорността на работодателя следвало да бъде ангажирана в минимален размер, тъй като обстоятелствата, при които била настъпила вредата, сочила на изключително висока степен на съпричиняване от страна на пострадалия. Считат че поведението на работника съставлявало, основна причина за настъпването на вредоносния резултат, поради което отговорността на работодателя, респ. неограничено отговорните съдружници, следвало да бъде ангажирана в изключително ниска степен.

Навеждат се доводи за неоснователност на претенцията за осъждане на ответниците да заплатят на ищите имуществени вреди в размер на 1 247,48 лева, съставляващи разходи за предписани лекарства и 6 000,00 лева - разходи за превоз с частна линейка от *** до Турция. Навеждат се доводи, че всички лекарства са закупени със средства на Д. Ю. /ответник в настоящото производство/ и съпругата му, а разходите за линейка не са били необходими, доколкото същите са направени не по лекарско предписание, а изцяло по инициатива на ищите.

Прави се искане съдът да отхвърли иска изцяло поради това, че ответниците нямат качество на работодател по смисъла на § 1 от ДР на КТ и

не могат да носят отговорност по чл.200 от КТ. В случай, че неприеме за основателно това искане, то се прави друго, с което съда да приеме, че наследодателят на ишците не е починал в резултат на вредите, причинени от пътно-транспортното произшествие, а в резултат на отказа от лечение и изписването му от болнично заведение по желание на близките, при условията на евентуалност се прави искане съда да приеме, че е налице висока степен на съпричиняване на трудовата злополука от страна на наследодателя на ишците, както и от страна на самите ишци, като се прави искане съда да определи минимален размер на обезщетението за претърпените неимуществени вреди.

Прави се искане съдът да отхвърли претенцията за причинени имуществени вреди.

Прави се искане съдът да им присъди сторените по делото съдебно-деловодни разноски и разноски за адвокат.

Приложенияте към исковата молба и отговора писмени доказателства се приети като доказателства, относими към предмета на делото документи и са приобщени.

Разпитани са свидетели, изслушано и прието е заключението на вещи лица по назначената съдебна автотехническа експертиза и съдебно-медицинска експертиза.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства – по отделно и в тяхната съвкупност, намира за безспорно установено от фактическа страна следното:

Безспорно е в процеса, че ишците Н. Д. Б., с ЕГН *****, Б. С. Б., с ЕГН ***** и Б. С. Б., с ЕГН ***** са наследници на С. Б. /удостоверение за наследници изх. №737/05.02.2020г., както и че последният е починал на 09.08.2019г. и приложено мотивирано решение №2019/777 по дело №2019/849 на мирови съдия Къркларели при РТурция, относно искането на ишците за издаване на документ за признаване на наследници и определяне на техния размер, в превод на български език, в което се сочи че приема молбата за основателна, и въз основа на разпоредбите на ГПК, наследството на С. Б., ЕГН-***, син на Р. и Х., роден на 12.03.1966г., регистриран в том 1, семейна стр.656, пор.номер 4 на ***, починал на 09.08.2019г. го определя на осем дяла и го разпределя по 3 за децата и два за майката.

Не е спорно и това, че към датата на смъртта на последния е бил в трудово правоотношение с „***“ СД, с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. *** ул. " ***" № 12, с управители Д. Ю. Ю. и Г. Д. Ю., по силата на трудов договор № 004 от 05.03.2019 г., където е работил на длъжност “шофьор“.

Не е спорно, че сутринта на 19.06.2019 г. С. Б. е претърпял ПТП, в следствие на което е получил телесни увреждания, както и че след

катастрофата, наследодателят на ищците е бил хоспитализиран и е претърпял две операции в МБАЛ ***.

Установи се, че ищците на 25.10.2019 г. са сезирали НОИ -ТП *** за станалата трудова злополука. Твърди се че към онзи момент не било постъпвало уведомление от работодателят.

Не е спорно че от НОИ-ТП *** било издадено Разпореждане №51042456 от 29.11.2019 г., което приема случилото се за трудова злополука по чл.55, ал. 1 от КСО, същото не е обжалвано и е влязло в сила.

По делото №105/2020г. приобщено към настоящото дело е приложено и Разпореждане №51042456/29.11.2019г., издадено от НОИ ТП - гр.***, с което се приема, че злополуката станала с ищеца е трудова такава по чл. 55, ал. 1 от КСО, тъй като е станала през време на извършване на работата и в пряка връзка с действията, чрез които тя се изпълнява. Увреждането е възникнало следствие на ПТП с управлението от него автомобил.

Приети като доказателство по делото са копия на всички документи, съдържащи се в досието по чл.59, ал.1 от КСО за регистрирана трудова злополука.

По делото е приобщено и копие на дознание №111/2019г. по описа на РУ на МВР гр.Ген.Тошево и постановление за прекратяване на НП от 11.12.2019г. по описа на РП-Ген. Тошево.

Като доказателство е прието молба на Т. Н.-управител на „****“ ООД, ЕИК-***, с адрес гр.***, ж.к. *** №***, вх.***, ет.***, ап.***, ведно с доказателства установяващи лицензи на дружеството за частна линейка и вписване на транспортни средства, удостоверение за техническа изправност на ППС, ведно с дипломата на лекаря, съпроводил пострадалия, за завършено висше образование /от л.61 до лист 69/.

С оглед изясняване фактическата страна на спора, по реда на чл.143 от ГПК, съдът е поставил въпроси към страните и в тази връзка на стр.2 от Протокол №129/27.01.2023г., адв.И., пълномощник на ищците, изрично е заявил, че: цит.:“..., че тези 50 000 лева сме се съгласили да бъдат като репарация за претърпените от моите доверители щети, солидарно на двамата длъжници и солидарно с дружеството. Става въпрос за същите 50 000 лева, които са предмет на изпълнителния лист.“ А в пледоарията си /стр.5 от Протокол №1406/25.10.2023г./, адв.И. подчертава: цит.“Има едно плащане, но то е от застрахователя от ПТП, а не по трудовата злополука. Отделно от това, собственикът на дружеството, който в момента е страна по това производство, той не възрази тогава, сам предложи и направи споразумението. В това споразумение ние сме съобразили това което сме получили от застраховката, намалихме исквете си и от там на татък получихме една лъжа.“

За изясняване обстоятелствата по делото са разпитани свидетелите И.

Д. А. С. Й. М. и М. Д. Ю. .

Свидетелят **И. Д. А.** посочва, че познава семейството на Н. от 1999 г., като запознанството им станало в „***“, където работил като служител, и починалия, господин С. бил приятел с неговия работодател, тогавашния, собственика на „***“. От там се запознали и в последствие станали приятели. Разказва че С. бил много работлив мъж, пъргав, широка ръка. В семейството всички били щастливи, нормално си живеели. Разказва че от момента на злополуката, и след като големия син е бил заедно с него, така бил разбрал свидетеля, от тук нататък нещата били трагични за самото семейство-от икономическа гледна точка, и от самото преживяване, и самата смърт на бащата. Твърди че, самия Б. до ден днешен не желаел да говори за случая, което обяснява за това колко тежи загубата на баща му. Цит.: „Бащата го няма, разбира се, но страданията са много тежки за семейството. Едновременно и моралната, и икономическата, тежки са нещата.“-сочи свидетеля. Твърди свидетеля, че няма информация семейството да е получавало обезщетения от работодател или застраховател. Свидетеля сочи че в настоящето съпругата си има нов приятел, но мъката личела по лицата на децата.

Свидетелят С. Й. М. сочи, че познава Н. от 2017г. Тя била нейна фризьорка, но за много кратък период от време станали приятелки, т.к. Н. била много ведър и слънчев човек. Паралелно се запознала с цялото й семейство, т.к. те идвали в салона. Соци че просто изградили приятелски отношения. Соци че били много щастливо, задружно семейство, сплотени били. Съпругът бил винаги много грижовен, често идвал да я взема. Били семейство образец. Соци че знае, че са си купили къща в гр.***, заради която теглили кредит. И след това ги сполетяло това ужасно събитие през 2019г.. Н. и споделяла, че по-рано съпругът й работил при друг работодател и дълго време не бил на работа, когато започнал при тези хора. Тя-свидетелката твърди, че не ги познава. Соци, че Н. и е споделяла много лични неща. Тя ходила всеки месец на фризьор. Соци че от този момент семейството й приживява една трагедия. Особено големия й син. Това момче било абсолютно затворено-сочи свидетелката. Не искал да разговаря с никого. Само на здравей бил. Н. споделила, че сина й ходил на психолог. Соци че и Н. се била променила-сега била развалина. Твърди че, като че ли по-малкия й син по-леко възприема ситуацията, и че сега бил студент във ***. Споделя, че Н. минала не само през емоционален катарзис, но и през финансова катастрофа. Тя си е споделяла за всички разходи, за всички сметки. След това сочи че били изпаднали в абсолютна дупка. Твърди че Н. и споделила, че никой не и се е обадил да я пита има ли нужда от нещо, как се справя и т.н.. Соци че от момента на катастрофата до смъртта Н. била ангажирана с мъжа си. Не е ходила на работа. Твърди, че тя не й е споделила да е получавала обезщетение от застраховател. Соци че й е известно, че Н. е завела дело и го е спечелила, но и по това дело не й е изплатена застраховката, а доколкото знаела е получила друго обезщетение, но по друго дело, което няма връзка с

настоящото. Сочи че също така ѝ е известно, че Н. има нов мъж в живота си.

Свидетелят М. Д. Ю., която е дъщеря на ответника Д. Ю. и сестра на Г. Д. Ю., изрично изразява желание да свидетелства. Относно катастрофата обяснява, че било сутрин през 2019г.. Твърди: цит. „Той ни беше шофьор, С., където тръгва с микробуса, взима сина си с него, без знанието на Д. Ю., тръгва, и баща ѝ научил след катастрофата, че той е взел микробуса и сина си, заедно с него, и тръгнал да го посреща.“ Соци че шофьорът, който е трябвало да прибере баща ѝ се казвал М. Р. но отишъл С.. Твърди че е взел ключа и микробуса на собствена глава, взел сина си, и тръгнал с превишена скорост и направил катастрофа. Едва след това баща ѝ научава за случилото се, както и че С. е управлявал автобуса и че синът му също бил с него. „С какво право!?“ – се пита тя риторично. Твърди че баща ѝ Д. Ю. Ю. през цялото време звънял и се интересувал от състоянието на болния, когато той бил в ***. Свидетелката сочи, че тя лично е ходила в болницата и е влизала, и давала хапчета, заедно с касовите бележки в торбичката, на жена му. Съпругата звъняла на тяхна служителка, и на нея самата, както и на майка ѝ. Соци че е оставяла детето си за да ходи и вижда С.. Цит.: „Давала съм всички лекарства, които съпругата е искала и им нареждала да купуват.“ Обяснява че застрахователите не са искали да заплатят застраховката, тъй като имало управление с превишена скорост, но сочи че лично тя е писала е-мейли и съдействиле за изплащането ѝ. Соци че след 3-4 е-мейла застрахователя платил около 52 000 лв.. Соци че са направили всичко възможно, за да получат някакво обезщетение, без да имат вина. Относно семейството на С., твърди че, когато се върнали от една екскурзия, се качила в колата, където жена му пътувала и я питала – цит.“седем дни ни нямаше, как беше, липсваше ли този човек?“, а в отговор цитира нейните думи – „не, изобщо не ми липсваше, даже ми е по-добре, когато той е на път.“ Твърди че и от С. чувала, че не се разбират много добре. С ръка на сърцето, казва че говори и че просто го казва. Свидетелят обяснява, че по-рано е работила в тази фирма като агент и сочи че пътните листя се оформяли от шофьорите, от всеки, който тръгва на път. Не знае дали има оформен пътен лист за пътуването на С. преди да тръгне да прибере баща ѝ, няма как да има оформен, защото той е приключил работата си още като се е прибрал. Споделва че си спомня, че е било през нощта.

В хода на производството по делото е прието заключението по съдебна автотехническа експертиза, с вещо лице Е. Ж. и заключението по съдебно-медицинската експертиза на вещото лице д-р Е. И. Д..

На поставените въпроси по съдебна автотехническа експертиза, вещото лице Е. Ж. дава следните заключения:

На въпрос № 1: Каква е причината и какъв е механизма на настъпване на ПТП на 19.06.2019 г. – Причината за настъпване на произшествието от техническа гледна точка, са действията на водача на автобуса „***“, с рег. №ТХ*** ХН, с които действия той е нарушил праволинейното движение на автобуса, загубил е контрола над управлението му, което е довело да

напускане на платното за движение и преминаване върху левия банкет, където е настъпил удара в крайпътното дърво.

На въпрос № 2: Каква е била допустимата максимална скорост за движение в участъка на ПТП, включително има ли поставени знаци за ограничение на скоростта, и ако да какви? –Съгл. Данните съдържащи се в протокола за оглед на ПТП от 19.06.2019г., в участъка на мястото, където е станало произшествието, в посока на движението на автобуса, допустимата максимална скорост за този вид ППС е 80 км/ч, и в тази посока няма поставени пътни знаци, ограничаващи скоростта на движение, но има установен наличен пътен знак-Б24, който е разположен на 11,60 м след ОР №1 „забранено изпреварването на МПС“

На въпрос №3: Какви са били климатичните условия и видимостта към момента на настъпване на ПТП? –ПТП-то е станало в началото на С.та част на денонощието, при ясно време и много добра метеорологична видимост, пътната настилка е била асфалтова, суха, запазена без неравности и повреди, прав участък от пътя в района на произшествието.

На въпрос №4: Скоростта на движение и силата на удара допринесли ли са за настъпване на вредоносния резултат? –Непосредствено преди произшествието автобуса се е движил със скорост около 102 км/ч.

Произшествието е станало в началото на С.та част на денонощието, при ясно време и много добра метеорологична видимост, пътната настилка е била асфалтова, суха, запазена без неравности и повреди, прав участък от пътя, от това следва, че скоростта на движение на автобуса непосредствено преди произшествието не е била причина за загубването на контрол над управлението му от страна на водача, отклонението на автобуса в ляво, напускането на платното за движение и удара в крайпътното дърво.

На въпрос №5: При скорост на управлявания микробус от 80 км/ч щяха ли да настъпят същите телесни увреждания? – Както се вижда от използваната методика при пресмятане скоростта на движение на автобуса, степента на получените деформации са функция /пропорционални/ на неговата скорост на движение в момента на удара в крайпътното дърво. От това следва че непосредствено преди произшествието в рамките на 80км/ч, степента на получените деформации по него в резултат на удара в крайпътното дърво щяха да са в по-малка степен.

В съдебна зала вещото лице поддържа заключението си, като на последния въпрос-в частта щяха ли да настъпят същите телесни увреждания-отговаря, че това не е в неговата компетентност, за да даде отговор, но изрично отговаря, че **техническа причина за загубата управлението над автобуса не е имало, по данни съдържащи се в материалите по делото. Като причина за загубване управлението са действията на водача, с които е нарушил устойчивото движение на микробуса.**

На поставените въпроси по съдебно-медицинската експертиза вещото лице д-р Е. И. Д. дава следните заключения:

На въпрос № 1: Какви увреждания е получил С. Буюкмерич в следствие на злополуката:-От представената по ГД № 105/2020год. медицинска документация се установи, че в резултат на ПТП на 19.06.2019год. С. Б. е получил следните травматични увреждания: контузия на гръдния кош счупване на 7-мо ляво ребро, контузия на бели дробове повече в ляво' левостранен хемоторакс, контузия на корема, тежка контузия на панкреаса' разкъсване на капсулата на панкреаса и съдове разположени С перитонеума, кръвонасядания в областта на булото, около 3 литра кръв и кръвни сгъстаци в коремната кухина.

Описаните травматични увреждания са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети реализирани по предната и лява повърхности на гръдния кош и областта на корема в посока отпред-назад и отляво-надясно.Преценени в своята съвкупност същите отговарят да са получени в условията на т.н. „воланна травма”.

На въпрос №2 Последвалите усложнения настъпилата смъртимат ли причинна връзка с пътния инцидент:-Причината за смъртта на С. Б. е комбиниранията травма гръден кош-корем и развилите се в следствие тези травми усложнения.в този смисъл е налице причинно-следствена връзка между травматичните увреждания и настъпилия смъртен изход.

На въпрос № 3 Закупените медикаменти, такса за престой в болницата и транспортни разходи за превоз на С. Буюкмерич от болницата в *** до болницата в гр.Одрин , Р Турция имат ли отношение към лечебния процес след злополуката:-Представените финансови документи, респективно разходи съответстват на необходимости във връзка с проведени лечебен процес и други.

На въпрос № 4. При скорост на автобуса-80км/ч щяха ли да настъпят същите увреждания:- Такива травматични увреждания реално биха могли да бъдат получени при скорост 80км/ч и повече, в условията на челен удар с такава сила.

На въпрос №5 В какво състояние е приет пострадалия в болницата в гр.Одрин, Република Турция:-Пострадалият С. Б. е бил изписан от Хирургично отделение на МБАЛ - *** в тежко общо състояние, предвид тежките гръдна и коремна травми и настъпилите с тях усложнения. В такова състояние е приет за лечение в гр.Одрин, Република Турция.

На въпрос №6 На какво се дължат уврежданията описани в медицинската документация от болницата в гр. Одрин, които увреждания не са били налични при изписването от болницата в гр.***:- Пострадалият С. Б. е бил изписан в тежко общо състояние и след приемането му в болницата в Одрин се развиват тежки възпалителни усложнения, а именно: двустранна бронхопневмония, абцес в коремната кухина, тоест развила се е клинична картина на тежко септично състояние.

Отговор на въпрос №7 Какъв е медицинския стандарт за транспортиране

на пациент в състоянието, в което е бил С. Б.; Спазен ли е бил при осъществяване на транспорта от болницата в гр.*** до гр.Одрин; Каква предтранспортна подготовка на пациента следва да се извърши и извършена ли е такава; Следва ли да се извърши предтранспортна проверка на изправността и функционирането на транспортната екипировка и мониториращите устройства; Какви документи следва да се съставят в тази връзка; В конкретния случай съставени ли са; - Медицинските стандарти за вторично транспортиране на пациенти вкл. състояние в което е бил пострадалия е отразен в предварителните данни на експертизата Наредба №3. Стандарта е бил практически спазен.

Състоянието на транспортното средство осъществяващо транспорт до друго лечебно заведение, цялото оборудване, следва да бъдат винаги в изправност, съобразно необходимите им функции.

На въпрос № 8. Позволявало ли е състоянието на С. Б. да бъде транспортиран от гр. *** до гр.Одрин; Ако е позволявало, линейка с какво оборудване е следвало да извърши транспортирането и трябвало ли е да има лекар – реаниматор, който да придружи болния в линейката: -Състоянието на пострадалия С. Б. е позволявало да бъде транспортирано от гр.*** до гр.Одрин при спазване на необходимите за това изисквания за транспортно средство и придружител.

Превозното средство следва да бъде оборудвано с възможностите за продължаване лечението, реанимационните мероприятия при необходимост, вкл. възстановяване на основните жизнени дейности в пълния им комплекс.

Болният следва да бъде придружен от лекар притежаващ компетентността да извършва всички мероприятия.

На въпрос №9 Бил ли е С. Б. с предпазен колан при ПТП на 19.06.2019г.; - В медицинската документация не съществуват описаните травматични увреждания характерни за поставен триточков предпазен колан.

Описаните травматични увреждания са резултат на удар с или върху твърди, тъпи предмети реализирани в областта на гръдния кош и корема в посока отпред назад и от ляво на дясно. Такива увреждания могат да бъдат получени вкл. и с правилно поставен предпазен колан, изхождайки от механизма на ПТП.

В съдебна зала вещото лице поддържа заключението си, като на поставения въпрос-въз основа на какво е определило вещото лице леталния изход е в причинно следствена връзка с ПТП-то при положение, че в протокола за извършена аутопсия в РТурция, съдебния лекар е записъл, че не може да констатира категоричната причина за смъртта, вещото лице отговаря, че заключението е такова, понеже лекарите смятат, че причината за смъртта на пациента е развилия се сепсис, който най-просто казано е инфекция на вътрешните органи, като буквално тялото отвътре става на пихния, като тялото на пациента е станало така, заради тежките травматични

увреждания, залежаването, пневмонията и от там тръгва сепсиса, като той обхваща всички органи. Няма как да има сепсис ако нямаш травма. Сърдечния арест значи, че сърцето е спряло. Не че е получил инфаркт, инсулт или нещо такова. Като на въпроса на адв.И.: вие сте категорична, че ако нямаше травма, следствие на ПТП, не би следвал сепсис, и в този смисъл сте категорична, че има причинно-следствена връзка-отговаря **е кратко ДА**. Вещото лице изразява становище, че може би е било по-добре да не се мести пациента, защото сепсиса се развива и от залежаването и от липсата на вентилация на белите дробове и като цяло всички инфекции, които са тръгнали от тежки травми, които пациента има. Счита че с тези травматични увреждания съществува възможност да оздравее пациента. Просто има много фактори-пациента е транспортиран, тръгнал е от болницата по желание на близките, колко часа е пътувал с линейката и счита че това е допринесло за усложняването на състоянието му, но счита че това в никакъв случай не е причинило смъртта му. Не може да каже със сигурност на въпроса, ако бе останал да се лекува в болницата в ***, щеше ли да се стигне до този смъртен изход, но до колкото е запозната, тази болница в *** има необходимите условия за лечение на този тип травми.

Съдът счита така сторените експертни заключения и изводи за обективни, всеостанни и пълни, поради което кредитира изцяло същите.

При така установеното от фактическа страна, съдът излага следните правни съждения:

Когато работникът или служителът е починал при трудова злополука, неговите близки (за техния кръг вж. т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 21.06.2018 г. по тълк. дело № 1 от 2016 г., ОСГТК на ВКС) могат да търсят обезщетение от работодателя за претърпените вреди именно по реда на чл. 200 КТ (вж. Решение № 111 от 27.05.2011 г. по гр. д. № 468/2010 г., IV г. о. на ВКС).

В тази хипотеза се касае за трудово дело подсъдно на районния съд по смисъла на чл.104, т.4 вр. чл.103 ГПК, като първа инстанция, независимо от цената на иска.

Съдът следва да се вземе превид факта сочен от ищците с исковата си молба и неоспорен от отвениците, че този иск вече е бил предявяван от ищците срещу дружеството „ ****“ СД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. "****" №12, по повод което е било образувано гр. дело № 105 по описа на ДРС за 2020 г.. Соченото делото е приключило със споразумение, одобрена от ДРС, по силата на което ищците са се съгласили и подписали споразумение, което е одобрено от съда, да бъдат обезщетени за имуществени и неимуществени вреди и за тримата в общ размер на 50 000 лв., именно поради доброволно неизплащане от дружеството „ ****“ СД ищците образували изпълнително дело № 338 / 2022 г. по описа на ЧСИ Л № ***, с район на дейност ДОС. А с исковата молба, по силата на която е

сезиран настоящия съдебен състав изрично се сочи, че правния им интерес от завеждането на настоящото дело срещу съдружниците е именно поради това, че съдружниците в събирателното дружество са неограничено отговорни за задълженията му, поради което е и предявена претенцията си и спрямо двамата съдружници: Д. Ю. Ю., с ЕГН ***** и Г. Д. Ю., с ЕГН *****-двата с постоянен адрес гр. *** , ул."****" 12, солидарно, да заплатят обезщетение в размер на 50 000 /петдесет хиляди/ лева, представляващи неимуществени вреди, за претърпените болки и страдания от смъртта на техния общ наследодател С. Б., ведно със законната лихва от датата на злополуката до плащането до задължението. Която сума след изрично уточнение от адв-И.а, по реда на чл.143 от ГПК са същите **50 000 лева, които са предмет на изпълнителния лист.**“

В тази връзка се иска от съда да постанови решение, с което осъди Д. Ю. Ю., с ЕГН ***** и Г. Д. Ю. , с ЕГН ***** -двата с постоянен адрес гр. *** , ул."****" 12 солидарно да заплатят на ищците обезщетение в размер на 50 000 /петдесет хиляди/ лева /общо за тримата /, представляващи неимуществени вреди, за претърпените болки и страдания вследствие от смъртта на техния общ наследодател, С. Б., ведно със законната лихва от датата на злополуката до плащането до задължението,

Прави се искане за присъждане на сторените по делото разноски - съдебни делови разноски, в това число и адвокатския хонорар за всеки от ищците съобразно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения във връзка с чл.78, ал. 1 от ГПК и чл.38 ЗА.

По въпроса за допустимостта на иска: настоящият първоинстанционен съд счита че искът е допустим по следните съображения: Касае се иск по смисъла на чл.200 КТ, относно който вече има влязло в сила произнасяне по гр.д.№105/1.2020г. на ДРС, но по оптношение на събирателното дружество, което е представявано от настоящите ответици, но като управители. Тоест силата на присъдено нещо се разпростира само и единствено върху дружеството, но не и върху съдружниците, каквато е и пректиката на ВКС, при съществуващото изменение на разпоредбата на чл.88 от ТЗ. Относно навадените доводи за приложимостта на нормата на чл.88 ТЗ, съдът счита че се касае за хипотезата, при която само ако кредиторът се възползва от предоставената му с чл.88 ТЗ процесуална възможност, съдружниците в събирателното дружество ще отговаря за задълженията на дружеството. Следва да са обърна внимание, че за разлика от нормативната уредба през 1993г., когато са били необходими другари, след изменението на текста на чл.88 ТЗ /изм. Дв.в. бр.103/1993г./ СД и неограничено отговорните съдружници в него са обикновени другари и **отговарят солидарно с дружеството, но за да се реализира тяхната персонална отговорност искът и изпълнителния титул трябва да са насочени както срещу дружеството, така и срещу съдружниците.** Видно от представения изпълнителен лист, такъв титул персонално към съдружниците липсва. Изпълнителния лист сочи като длъжник дружеството,

което определя и допустимостта на настоящия иск срещу съдружниците в СД, които се явяват обикновени другари. СД е търговско дружество, което се учредява със спекулативна цел и притежава търговско качество по см. на чл.64, ал.1, т.1 ТЗ. Съгл. ал.3 от същия, то е персонално дружество и като такова няма капитал и всеки съдружник има право да управлява и да го представлява-чл.84, ал.1 ТЗ и чл.89, ал.1 ТЗ, само определни сделки се изиска съгласието на всички съдружници и прочие и е налице солидарна и неограничена отговорност на съдружниците за задълженията на дружеството по см. на чл.76, ал.2 ТЗ. Но по см. на чл.63, ал.3 ТЗ СД като дружество СД е самостоятелно ЮЛ, въпреки спецификата изложена по-рано, касателно отговорността на съдружниците съобразно чл.76, ал.2 ТЗ-отговорността е лична, солидарна и неограничена за задълженията на дружеството. Самото дружество притежава достатъчно съществени елементи, които го отделят от членовете му. Така например дружественото имущество е отделно от личното имущество на съдружниците, тъй като внесено от тях е отнето от тяхното разпореждане и предоставено за осъществяване предмета на дейност на дружеството Събирателното дружество под фирмата си придобива и имущество – право на собственост, като негови носители не стават отделните членове. То поема задължения, които не са такива за отделните членове, т.е. **съдружниците отговарят за задължения на дружеството, не за техни задължения. Личната отговорност на съдружниците не води до извод за лично участие на съдружниците в сделките на дружеството. Тази лична, неограничена, солидарна отговорност е вид лично обезпечение на съдружниците и цели да осигури и гарантира по-добре дружествените кредитори. Тя не отрича отговорността на СД, като отделен самостоятелен правен субект, а само се добавя към нея.**

Друго разграничаване на съдружника от събирателното дружество е възможността същият да представлява дружеството, която представителна власт произтича от качеството му на съдружник. Или това представителство означава, че съдружника действа от името на дружеството. Доколкото е представител, страна по сделката, сключена от него е дружеството, а не той самият. **Отговорността на съдружниците, както вече бе споменато е неограничена / отговарят с цялото си секвеститируемо имущество за задълженията на дружеството/ и солидарна- всички съдружници дължат една и съща престация с тази на дружеството и кредиторът може да иска изпълнение от всеки едни от съдружниците. В този случай съдружникът към когото е насочено изпълнение е главна страна в процеса, но и тогава той не става страна по сделката, а е участник в реализиране на обезпечителната му отговорност. Задължението на съдружника е акцесорно, то възниква само ако възникне валидно задължение на дружеството- арг. чл.88 ТЗ. Също така съдружникът и дружеството са обикновени, а не необходими другари в процеса, тъй като задълженията им са различни по своята правна природа, а общ юридически факт е само този на съществуване на дълга на дружеството. Този извод**

произтича и от процесуалните права на съдружника – той може да противопостави личните си възражения, но не и тези на останалите съдружници – арг. чл.91 от ТЗ.

С оглед изложеното и предвид персонализацията на събирателното дружество като юридическо лице, различно от персоналният му субстрат, следва възможността то да поема самостоятелни задължения и да бъде носител на самостоятелни права, които го определят като страна по сделките, които сключва. Обезпечителната отговорност на съдружниците не може да ги приравни до правното положение на страна по сделките на дружеството. Когато е ангажирана солидарната им отговорност, те са обикновени другари със всички правни последици произтичащи от това. / в този смисъл Определение №25/01.02.2013г. по гр.д.№1***/2012г. на ВКС; Решение №1/15.02.2017г. на ВКС по т.д.№488/2016г.; Решение №90/20.07.2016г. на ВКС по т.д.№865/2015г../

По въпроса за отговорността по чл.200 от КТ

Фактическият състав, предпоставящ имуществената отговорност по чл. 200 от КТ при смърт на работника или служителя, включва четири елемента: 1. наличието на трудово правоотношение между работодателя и пострадалия работник или служител; 2. настъпването на трудова злополука по смисъла на чл. 55 КСО, при която последният е починал; 3. претърпяването на вреди от страна на неговите близки и 4. наличието на причинна връзка между вредите и смъртта на работника или служителя.

Отговорността е обективна, тъй като възникването не е поставено в зависимост от проявата на виновно поведение на орган на работодателя или на друг негов работник или служител (по аргумент от чл. 200, ал. 1 КТ).

В предметния обхват на тази отговорност се включват и случаите, приравнени на трудова злополука по чл. 55, ал. 2 КСО.

От езиковото и от систематичното тълкуване на двете алинеи на чл. 201 КТ става ясно, че работодателят не отговаря, само когато пострадалият работник или служител е причинил увреждането си умишлено. Ако пострадалият е допринесъл за злополуката, проявявайки груба небрежност, отговорността може единствено да се намали, но не и да се изключи напълно.

В материята на гражданското право грубата небрежност се дефинира **като неполагане на грижата, дължима в дадена ситуация, каквато и най-небрежният човек би положил** (вж. Решение № 510 от 30.11.2010 г. по гр. д. № 1923/2009 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 348 от 11.10.2011 г. по гр. д. № 387/2010 г., IV г. о. на ВКС и Решение № 18 от 08.02.2012 г. по гр. д. № 434/2011 г., III г. о. на ВКС).

Когато се извършва преценка за намаляване на отговорността на работодателя, съобразно чл. 201, ал. 2 КТ поради груба небрежност, проявена от пострадалия работник или служител, е необходимо да има съответствие между действителния принос на пострадалия за настъпването на трудовата

злополука и определения от съда дял в съпричиняването на вредоносния резултат, базирано на всички обстоятелства, характеризиращи съответния случай (вж. Решение № 58 от 20.04.2018 г. по гр. д. № 2037/2017 г., III г. о. на ВКС и Решение № 19 от 18.09.2018 г. по гр. д. № 4842/2016 г., IV г. о. на ВКС).

Размерът на обезщетението за неимуществените вреди се определя при спазване на принципа, залегнал в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, т.е. от съда по справедливост. Справедливостта по смисъла на цитирания нормативен регламент не е абстрактно понятие, а е свързана с преценката на редица конкретни факти, които са обективно съществуващи при всеки конкретен казус (вж. т. 11 от диспозитива и раздел II от мотивите на Постановление № 4 от 23.12.1968 г., Пленум на ВС).

При исковете за репарирание на неимуществени вреди, предизвикани от смърт на близък, такива правнорелевантни обстоятелства са: възрастта на увредения; действителните отношения между него и лицето, което търси обезщетение; обстоятелствата, при които е настъпила смъртта; начинът, по който това се е отразило на ищеца/ищите (конкретните негови преживявания, интензитетът и продължителността на търпените душевни болки и страдания и изобщо цялостното отражение на загубата на близкия човек върху живота му); наличието на фактори (семейство, близки, работа, социална и обществена ангажираност), които да го подпомогнат за преодоляване на емоционалната болка и за справяне с последиците от загубата; общото ниво на социално-икономическо благосъстояние и стандарт на живот в страната (вж. в този смисъл Решение № 130 от 09.07.2013 г. по т. д. № 669/2012 г., II т. о. на ВКС, Решение № 151 от 12.11.2013 г. по т. д. № 486/2012 г., II т. о. на ВКС, Решение № 91 от 14.01.2015 г. по т. д. № 3465/2013 г., II т. о. на ВКС, Решение № 232/2017 от 22.01.2018 г. по т. д. № 60404/2016 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 90 от 25.06.2018 г. по гр. д. № 3273/2017 г., III г. о. на ВКС и Решение № 4 от 06.03.2019 г. по т. д. № 1168/2018 г., II т. о. на ВКС).

Когато трудовата злополука, даваща основание за получаване на обезщетение по чл. 200 КТ е предизвикана от деяние, представляващо деликт, увреденият има право да избере към кой от пасивно материалноправно легитимирани субекти да насочи претенцията си. Този избор зависи от преценката на правоимащия и не е ограничен от спазването на някаква поредност, тъй като действащите трудовоправна и облигационноправна законови уредби не поставят подобно условие. А когато става въпрос за отговорността на СД е един от ограничителните признаци на този вид търговски дружества. Затова този признак е въведен като определящ за СД. Типично за това дружество е, че то отговаря не само със своето имущество, но и с имуществото на членовете си. Тази лична отговорност на съдружника в СД е солидарна и неограничена. Солидарната и неограничената отговорност на съдружниците като иманентен признак е намерила място в легалната дефиниция на СД. На това място следва да се отбележи, че именно с оглед

изложеното съдът и по-горе включително и относно допустимостта на иска, не намира опора в оспорването направено от страна на ответниците, касаещо отговорността на работодателя като събирателно дружество и съдружниците членове и представляващи го, каквито са настоящите ответници.

Началният момент на забавата в изплащането на обезщетението, от който стартира и начисляването на мораторната лихва, е денят на злополуката (вж. Решение № 578 от 19.10.2010 г. по гр. д. № 603/2009 г., III г. о. на ВКС и Определение № 663 от 20.09.2016 г. по гр. д. № 1373/2016 г., IV г. о. на ВКС).

С оглед изложеното и пречупено през призмата на конкретния казус е безспорно установено, че съпругата и двете деца на починалия по силата на трудов договор № 004 от 05.03.2019 г., който е работил на длъжност „шофьор“ при дружеството на ответниците.

Не е спорно, че сутринта на 19.06.2019 г. С. Б. е претърпял ПТП, в следствие на което е получил телесни увреждания, както и че след катастрофата, наследодателят на ищите е бил хоспитализиран и е претърпял две операции в МБАЛ ***.

Не е спорно, че НОИ-ТП *** е издало Разпореждане № 51042456 от 29.11.2019 г., което приема случилото се за трудова злополука по чл.55, ал. 1 от КСО, същото не е обжалвано и е влязло в сила.

Тези приети за установени обстоятелства предпоставят изводи, че в рамките на настоящото производство е доказано наличието на законовите предпоставки за ангажиране, по реда на чл. 200, ал. 1 КТ, на отговорността на ответниците спрямо ищите. След като те безспорно са понесли неимуществени вреди от смъртта на техния съпруг, респ. баща, починал при трудова злополука, докато той е бил в трудово-правна връзка с дружество, значи е осъществен фактическият състав, имащ правопораждащ ефект спрямо този форма на имуществена отговорност на работодателя.

На следващо място обаче на общо основание, те следва да докажат и претърпяването на вреди в претендирания или по-висок размер. В настоящото производство са разпитаните свидетели, които установяват, че децата на починалия все още преживяват изключително тежко загубата на баща си, а съпругата, макар и вече с друг мъж до себе си, носи цялото бреме на отглеждането, възпитаването и изхранването на децата и покриването на всички разходи, включително и на паричния заем, с който са закупили къща преди смъртта на починалото лице, така и предвид обстоятелствата, при които е настъпила.

Следващият въпрос от релевантно значение по делото е налице ли са обстоятелства, които да изключват дължимостта на обезщетението /виновно причиняване от пострадалия – чл.201, ал.1 от КТ/ или да дават основание за намаляването на размера му /груба небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 от КТ/.

Съдът счита, че от събраните по делото доказателства е видно, че не са

ангажирани в казуса доказателства, въз основа на които да се приеме наличието на самоубийствен акт от страна на загиналия, който да се квалифицира като действие по чл.201, ал.1 от КТ.

От разпитаните по делото, както и от заключението на приетата по делото експертиза на вещите лица е видно, че няма данни починалият /праводател на ищците/ да е бил летял с твърде висока скорост, при ограничии на скоростта за този вид превозни средства от 80 км/ч, въпреки че липсват данни да е било налице ограничаващ скоростта пътен знак, най-близкият такъв е на 11,60 м., се е движил със скорост непосредствено преди удара с 101,56 км/ч или приблизително със 102 км/ч, както е посочил в изводите си вещото лице в САТЕ, която съдът кретдитира изцяло. Действително съдът канстатира по данни от заключението, че е налице превишаване на скоростта, но по сторените от същото вещо лице заключения, скоростта на движение на автобуса, непосредствено преди произшествието **не е била причина за загубването на контрол над управлението му от страна на водача**, а и съдът приема че превишаването на скоростта не се отличава с твърде завишеност или да е извършил други действия, които да водят до извод за умишлено самопричиняване на смъртта /самоубийство/.

От събраните по делото доказателства обаче е видно, че същият се е завръщал след международно екскурзионно пътуване до Полша и това несъмнено води до извода, че същият е бил уморен и по-скоро не е следвало да поема последващото пътуване. Същия е съзнавал тежестта на пътуванията си и се е обадил на сина си да дойде и да тръгне с него до с.***, където и се случва ПТП-то по сведения както от исковата молба, така и от приобщените доказателства-досъдебно производство и свид. показания на дъщеря на ответника.

Съдът като взе предвид експертното заключение и събраните писмени и гласни доказателства приема, че пътуването с превишаванена скоростта от малко над 21 км/ч, като пострадалия се е движил със скорост 101,56 км/ч, при допустими 80 км/ч извън населени места, път категория Д, с което е допуснал нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, то от събраните по делото и приобщено досъдебното производство е установено още, че С. Б. е нарушил и разпоредбата на чл.20, ал.1 от ЗДвП, като не е контролирал постоянно управляваното от него моторно превозно средство, вследствие на което е загубил контрол върху управлението, последвало е излизане от пътното платно и удар в крайпътно дърво, при което са причинени телесни увреждания на водача и материални щети на микробуса.

Това завишаване на скоростта на предприетият последващ курс на управление на микробуса на дружеството, ведно с твърдяната умора от предходното дълго пътуване в чужбина-Полша, като шофьор на екскурзия от страна на загиналия следва да се квалифицира като груба небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 от КТ.

Съгласно константната практика на ВКС - „груба небрежност“ при

трудова злополука е налице когато пострадалият е предвиждал настъпването на неблагоприятните последици, но се е надявал, че няма да настъпят или че ще ги предотврати, като се приема, че грубата небрежност е тежко нарушаване на дължимата грижа при положение, че пострадалият е могъл да я съблюдава в конкретната обстановка, каквото един обикновен човек, поставен в същата обстановка не би могъл да го допусне. Такова поведение е правно укоримо защото пострадалият е бил длъжен да избегне злополуката, ако беше положил дължимата грижа. Именно поради факта, че пострадалият участва в увреждането, това му поведение следва да бъде отчетено при определяне на дължимото се обезщетение.

В случая е налице нарушение на конкретна забранителна разпоредба на ППЗДвП свързана с нарушението на правилата за движение извън населени места при управлението на ППС.

Следва да се посочи и това, че съдебната практика макар и по-друг вид искове – по чл.45 от ЗЗД при пострадали при ПТП категорично приема, че нарушението на правилата за движение е основание за намаляване на дължимото им обезщетение по чл.52 от ЗЗД. В случая нарушаването на правилата за движение от страна на пострадалия е такова, че той не е проявил необходимата за целта грижа и внимание.

Пострадалият е съзнавал /предвиждал/ настъпването на вредоносните последици – че е уморен от предходното пътуване в чужбина, не се доказва поради каква причина именно той е предприел това последващо пътуване и въпреки това е предприел вътрешно държавно управление на ППС-то до с.***, макар и да е взел със себе си сина си, той не е съобразил скоростта на движение, то да бъде съответна на неговата умора, ранния час на второто пътуване, но като е мислил вероятно, че поради професионализма си би могъл да предотврати евентуално нежелано събитие или пък е мислил, че това няма да се случи, т. е. в случая пострадалият сам се е поставил в ситуация на повишен за живота и здравето си риск, а и на детето си, включително и на други учестници в движението, поради което с поведението си е проявил груба небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 от КТ.

Отчитайки каузалния принос на поведението на пострадалия за настъпването на трудовата злополука, съдът счита че е налице груба небрежност и в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл.201, ал.2 от КТ, съд приема, че трудовата злополука е съпричинена от ищеца, както и че ищецът сам се е поставил в ситуация на повишен риск. При грубо нарушаване на основните правила за безопасност и движение по пътищата, след като по делото не се събраха доказателства ПТП-то да се е случило поради техническа неизправност на МПС-то /виж. САСЕ/, въпреки продължаващото пътуване в чужбина-Полша, въпреки дългогодишния си опит като шофьор, пострадалият е предприел действия за втори вътрешно държавно пътуване. Настъпилите травматични увреждания върху лицето се причинно следствена връзка от установеното безспорно загуба контрол на

управляваното от него ППС, довело до напускане наплатното за движение и преминаване в левия банкет, където е настъпил удара с крайпътното дърво /по заключение от САТЕ/. Съдът визма предвид също така, че семейството на пострадалия са взели решението за неговото извеждане от болничното заведение в гр.*** и са предприели рисковото транспортиране до гр.Одрин, па макар и с линейка. Рискът произтича от тежките травматични увреждания, както и съдът отчита експертните показания в открито съдебно заседание на вещото лице медик доктор Д., която сочи, че е съществувала вероятност за оздравяването на този пострадал макар и с тези травматични увреждания, както и че болницата в гр.*** притежава необходимото за лечението на този вид травматични порведи. Именно поради така изложените факти и обстоятелства и доказателства събрани в хода на съдебното следствие съдът счита че е налице съпричиняване, при това в значителен принос, който в процентно изразено съотношение съдът определя на 45 % .

Вследствие на изложеното, съдът намира, че исковата претенция е установена по основанията си.

За да бъде определен размера на обезщетението, съдът има предвид разпоредбата на чл. 52 от 33Д, която повелява, че обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно чл. 51, ал. 1 33Д, приложима и към обезщетенията по чл. 200 КТ по силата на препращащата разпоредба на чл. 212 КТ, обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Размерът на обезщетението на неимуществените вреди е ограничен от законодателя единствено от критерия на справедливостта - чл. 52 от 33Д. Съгласно задължителните за съдилищата указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с ППВС № 4/1968 г. /Раздел II-ри от Постановлението/ определянето на размера на паричното обезщетение за неимуществени вреди следва да се извърши след отчитане на характера на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата при които е извършено, допълнително влошаване на здравето, морални страдания, осакатявания и др. Размерът на обезщетенията за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 33Д обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. При определяне размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди съдът следва да обсъди събраните доказателства и да го определи по справедливост, на осн.чл. 52 33Д, като съобрази обществения критерий за справедливост и действително претърпените от ищците неимуществени вреди, като съобрази и степента, характера на болките и страданията и другите нематериални последици в житейски аспект. Т.е. свързано е с преценката на редица конкретно обективно съществуващи обстоятелства, каквито могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето,

причинените морални страдания и пр. /ППВС № 4/1968г /.

В случая неимуществените вреди за ищеца са настъпили, поради понесените от него телесни увреждания, диагностицирани като „Остра коремна травма. Хемоперитонеум. Хеморагичен шок. Руптура на панкреаса. Травматичен панкреатит“, получени вследствие на претърпяно ПТП, което е самопричинено от пострадалия. Безспорно е установено наличието на претърпяна трудова злополука, по повод така безспорно установеното ПТП на 19.06.2019г. на около два километра преди с.***, общ.Ген.Тошево, установена като трудова по съответния законов ред и правоимащ орган , а именно НОИ по реда на чл.55, ал.1 от КСО, с влязъл в сила акт-Разпореждане №51042456 от 29.11.2019г.

Предвид горното съдът счита, че при определяне на обезщетението следва да вземе предвид горепосочените обстоятелства, както и че починалият е бил мъж на 52години, като смъртта му е предизвикала сериозен психо-емоционален и икономически стрес в живота на неговото семейство-съпруга и две деца. По делото бяха събрани доказателства относно характера, измеренията и продължителността на този стрес, като съдът приема, че ищите са преживели голяма болка и мъка, вследствие загубата на много близък до тях човек – съпруг, респективно баща, за когото са свикнали да бъде тяхна опора в живота. Обяснима е тяхната реакция на кончината на толкова близък човек – продължително негативно влияние върху субективните им психически и емоционални усещания. Наред с всичко това съдът счита че следва да вземе под внимание и изричните изявления на адв. И. обктивирани Протокол №129/27.01.2023г., че: цит.:“..., че тези 50 000 лева сме се съгласили да бъдат като репарация за претърпените от моите доверители щети, солидарно на двамата длъжници и солидарно с дружеството. Става въпрос за същите 50 000 лева, които са предмет на изпълнителния лист.“ А в пледоарията си /стр.5 от Протокол №1406/25.10.2023г./, адв.И. подчератва: цит.“Има едно плащане, но то е от застрахователя от ПТП, а не по трудовата злополука. Отделно от това, собственикът на дружеството, който в момента е страна по това производство, той не възрази тогава, сам предложи и направи споразумението. В това споразумение ние сме съобrazили това което сме получили от застраховката, намалихме исковете си и от там на татък получихме една лъжа.“

Съгласно чл.52 ЗЗД, който следва да се прилага в случая при определяне размера на обезщетението /при липса на изрична разпоредба в КТ в този смисъл/, критерият за определяне на обезщетението е “по справедливост”. Съгласно константната съдебна практика, справедливостта не е абстрактна категория или субективна такава - в зависимост от разбиранията и критериите на преценяващия. Във всеки случай преценката следва да се основава на всички обстоятелства, имащи значение за размера на вредите. В случая на ищите е била причинена сериозна емоционална травма, обусловена от близостта им с покойния им наследодател, внезапността на

събитието и тяхната неподготвеност да приемат кончината му. Психическото им състояние е било повлияно негативно за относително дълъг период от време, като с оглед възрастта им и загубата, изпитват скръб поради липсата на покойния си съпруг, респективно-баща.

С оглед на горното съдът намира, че е справедливо едно обезщетение от 91 000 лева общо за всеки ищци по настоящото дело-наследници на пострадалото лице – починал вследствие инцидента-трудова злополука. Така определения размер, предвид трайната загуба на съпруг, респ.баща за двама от ищите следва да бъде редуцирана с приетия процент на съпричиняване, а именно 45%, то претенциите подлежат на уважаване за сумата от 50 050 лева, като в случая съдът следва да определи обезщетение за претърпените неимуществени вреди в съответствие със справедливостта и добрите нрави в обществото, което да бъде за всеки от наследниците на покойния в размер от по 16 683,33 лева, ведно със законната лихва върху сумата от инцидента – 19.06.2019г. до окончателното изплащане на дължимите главници, а именно: за ищцата Н. Д. Б., с ЕГН *****,сума в размер на 16 683,33 лева, за децата Б. С. Б. , с ЕГН *****, сума в размер на 16 683,33 лева и Б. С. Б., с ЕГН *****, сума в размер на 16 683,33 лева, като за сумата от 50 000 лева е постановено Определение №260027/19.01.2022г. по гр.д.№105/2022г. по описа на РС-***, с което е одобрена сключена между страните спогодба и въз основа което е издаден и изпълнителен лист от 26.04.2022г. по отношение на „ ****" СД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул."****" №12 и настоящото вземане, по своята същност касае едно и също вземане от 50 000 лева.

Съдът счита че не следва да се приспадат другите заплатени от страните суми по лечение, транспортиране траурни разноски, увреда на МПС, тъй като и такива не са претендирани.

Относно разноските:

При този изход от спора относно сторените разноски, съгласно чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК, с оглед представените по делото доказателства, съдът установи, че:.

Ищите не са сторили разноски по делото. Те обаче са ползвали безплатна правна помощ в производството пред настоящата инстанция, по реда на чл. 38, ал. 1 ЗАдв.

Основанията, при които адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие, са предвидени в чл.38, ал.1 ЗАдв. и те са: 1/ лица, които имат право на издръжка; 2/ материално затруднени лица; 3/ роднини, близки или на друг юрист. В посочената разпоредба не е уредено изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените основания при сключване на

договора за правна помощ. Преценката дали да окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено или не се извършва от самия адвокат и е въпрос на договорна свобода между адвоката и клиента. Предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ, са посочени в разпоредбата на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАдв.: адвокатът да е оказал безплатна правна помощ на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 – 3 ЗАдв.; в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноски, т. е. да е постановено позитивно решение за страната, представлявана от съответния адвокат /чл.38, ал.2 ЗАдв. вр. чл.78 ГПК/.

При осъществяване на посочените предпоставки и заявено съвременно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът е длъжен да определи адвокатското възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл.36, ал.2 З Адв., като осъди другата страна да го заплати. При негативно решение за страната, представлявана от съответния адвокат, адвокатът няма право да получи адвокатско възнаграждение, поради което преценката дали да окаже безплатната правна помощ е негова.

По тази причина и на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв., ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на адв.Г. И. И., вписан в АК – гр.*** възнаграждение съразмерно с уважената част от иска в размер на 4 654 лева, за това че е предоставил безплатната правна помощ на ищите, отнсно които е упражнявал процесуално действие едновременно и по нищо неотличаващо се такова като индивидуалността по отношение на някой от ищите самостоятелно, което да предопредели решението на съда за присъждане на по-високо възнаграждение.

Ответниците са представили чрез процесуалния си представител в срок списък по смисъла на чл.80 ГПК относно сторени разноски за адвокатско възнаграждение, ведно с доказателства за реален превод по сметка на адвоката в общ размер на 2030 лева, който списък не бе сторено възражение или оспорване от ищцата страна. По делото се и налице извършения 3-и броя преводи за вещи лица, възлизали в общ размер на 900 лева.

Съдебно-деловодните разходи, сторени от ответната страна възлизат в общ размер на 2 930, които с оглед уважения размер на иска, остават в тежест на ответната страна.

Ръководейки се от изложените съображения, Районен съд – гр.***, Гражданско отделение, седми състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Д. Ю. Ю., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. „***“ №***

и Г. Д. Ю., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. „****“ №***, като солидарни и неограничено отговорни съдружници в „****“ СД, с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр.***, ул.****№*** **ДА ЗАПЛАТЯТ СОЛИДАРНО**, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ и чл.88 от ТЗ, на ищеца Н. Д. Б., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул.**** № *** **сумата от 16 683,33 лева**, съставляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в душевни болки и страдания, вследствие смъртта на нейния съпруг С. Б. , настъпила при трудова злополука около 6,00 часа на 19.06.2019г., на около два километра преди село ***, общ.***, при която в изпълнени на трудовите си задължения, като шофьор на автобус по трудово правоотношение с „****“ СД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.***, ул.**** е претърпял ПТП и въпреки проведеното лечение на 09.08.2019г. е починал, дължими ведно със законната лихва от датата на възникване на трудовата злополука (19.06.2019 г.) до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Д. Ю. Ю., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. „****“ №*** и Г. Д. Ю., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. „****“ №***, като солидарни и неограничено отговорни съдружници в „****“ СД, с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр.***, ул.****№*** **ДА ЗАПЛАТЯТ СОЛИДАРНО** на основание чл. 200, ал. 1 от КТ и чл.88 от ТЗ на ищеца Б. С. Б. , с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул.**** № *** **сумата от 16 683,33 лева**, съставляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в душевни болки и страдания, вследствие смъртта на неговия баща С. Б., настъпила при трудова злополука около 6,00 часа на 19.06.2019г., на около два километра преди село ***, общ.***, при която в изпълнени на трудовите си задължения, като шофьор на автобус по трудово правоотношение с „****“ СД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.***, ул.**** е претърпял ПТП и въпреки проведеното лечение на 09.08.2019г. е починал, дължими ведно със законната лихва от датата на възникване на трудовата злополука (19.06.2019 г.) до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Д. Ю. Ю., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. „****“ №*** и Г. Д. Ю., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. „****“ №***, като солидарни и неограничено отговорни съдружници в „****“ СД, с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр.***, ул.**** е претърпял ПТП и въпреки проведеното лечение на 09.08.2019г. е починал, дължими ведно със законната лихва от датата на възникване на трудовата злополука (19.06.2019 г.) до окончателното изплащане на сумата.

Като за сумата от 50 000 лева, постановена с Определение №260027/19.01.2022г. по гр.д.№105/2022г. по описа на РС-***, с което е одобрено сключена между страните спогодба и въз основа което е издаден и изпълнителен лист от 26.04.2022г. по отношение на „***“ СД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул."*****" и настоящото вземане постановено по отношение на тримата ищци изчислено сумарно, по своята същност касае едно и също вземане от 50 000 лева.

ОСЪЖДА Д. Ю. Ю., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. „****“ №*** и Г. Д. Ю., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. „****“ №***, като солидарни и неограничено отговорни съдружници в „***“ СД, с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. ***, ул."*****" **ДА ЗАПЛАТЯТ СОЛИДАРНО**, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. на адв.Г. И. И., вписан в АК – гр.*** с адрес: гр.***, ул. „***“ № **сумата от 4 654 лева**-адвокатско възнаграждение в производството пред първата инстанция, определено по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв. и съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА Д. Ю. Ю., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. „****“ №*** и Г. Д. Ю., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. „****“ №***, като солидарни и неограничено отговорни съдружници в „***“ СД, с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. ***, ул."*****" **ДА ЗАПЛАТЯТ СОЛИДАРНО** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд-***, **сумата от 2 002 лева** – държавна такса по делото в съответствие уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд гр.*** в двуседмечен срок от съобщаването му на страните.

Препис от настоящото решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му, на основание чл.7, ал.2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – ***: _____